

Mica sirena

Julia Henriette Kakucs

Suntem intr-o colivie de sticla... Deasupra noastra se intreveade cerul cenusiu. Norii se descarca cu furie si picaturile de ploaie pleznesc cu putere pe supafata neteda si transparenta. Ca de atatea ori, stam dupa ora de inchidere a micului bistro cu ceasca in mana, asezati pe un fotoliu impletit din fibre de plastic ce ne sugereaza minunata vacanta de pe malul marii. Povestim, ne afundam in discutii metafizice, existentialiste, ne bucuram de scurtul timp ce ne sta la dispozitie intre pauzele cotidianului plin de datoriile ce asteapta sa fie implinite. Aici, in acest spatiu modern, ascuns in spatele unor restaurante si banci, in acest atrium in care copacii sunt prizonierii unui acvarium scuril - prin ai carui pereti transparenti putem privi valurile unei furtuni dezlantuite de curand ce isi lipeste palmele umede pe peretii exteriori - ne-am refugiat pentru o ora a noastra, pentru un ceas al schimburilor de idei. In fiecare suvoi de apa, ce se revarsa peste cupola despartind ca si o Kippa spatiul dintre crestetele noastre si inaltimea infinita, rasuna rezonanta cantecelor Undinelor, melodia ademenitoare a acestor sirene ale nordului ...

Cautarea sensului vietii in Frankfurt contine aceleasi intrebari ca si in nordul Europei. Te poti simti pierdut in cosmos si aici si acolo... Dialogul nostru se desfasoara in jurul tesaturii de basme, Christian Andersen. Danemarca pare sa fie locul potrivit al existentialismului, atmosfera apasatoare fiind o stare naturala. S-au implinit in luna mai a acestui an 200 de ani de la nasterea lui Soren Kierkegaard, pionierul gandirii existentialiste. A inchis ochii la varsta de 43 de ani in luna noiembrie 1855, invins de boala si de o depresiune ce l-a insotit o viata. In cartea sa de capatai "Sau-Sau" filozoful cauta raspunsuri privitoare la sensul vietii, cauta drumul intre laicism si religiozitate. Deseori este citat cu vorbele: "Viata nu este o enigma ce trebuie dezlegata, ci o realitate ce trebuie traita." A ales realismul impotriva poeziei? Poate... Tin in mana cartea scrisa in 1943, fragmentul intitulat "Jurnalul unui seducator". Kierkegaard descrie in ea jocul amoros al tanarului Johannes - fascinat de estetica - cu frumoasa Cordelia. *"Imaginatia este fardul natural al sexului frumos"*, scrie filozoful, neuitand sa adauge ca *"Nimic nu este mai invaluit in farmec si blestem ca si secretul" ...*

Am putea crede ca intre el si Christian Andersen, care era doar putin mai in varsta, s-ar fi putut infiripa o prietenie invaluita de farmecul gandirii nordice. In mod interesant, cei doi autori s-au antipatizat si s-au critizat in mod virulent.

Gandurile noastre traverseaza timpul, se scufunda in vise si idealuri etice. In spatele nostru lumineaza o instalatie electrica, o lampa in forma unei umbrele uriase translucide, ce asteapta sa-si gaseasca aici cumparatorul. Dar cine cumpara cu douazeci de mii de euro o umbrela care ar face scurtcircuit la prima picatura de ploaie? Si totusi... Cine stie? Uneori avem dorinte atat de exotice...

Asemeni sirenei lui Andersen... Si-a dorit imposibilul si a sacrificat totul pentru a-l obtine.

Prietenul meu suspina cuprins de o adanca tristete:

"Cum de a putut sa-si ofere vocea? Sa renunte la glasul ei? Nu si-a dat seama ca fara voce nu mai are nici o sansa?"

Raman tacuta scufundandu-ma in valurile marii mele interioare... Nu mi-as da vocea pentru o intalnire cu cel drag? N-as crede ca privirea, surasul pot povesti totul?

Ma pregatesc sa-i explic logica irationala a iubirii, cand il aud adaugand: "Ce cruzime, sa i se ceara tocmai vocea, expresia sufletului ei..." Il inteleg. In mine se trezeste povestitoarea, Seherezada, care si-ar destainui visele sultanului ei. Ce ar fi Seherezada fara graiul ei?

De data aceasta ma convinge. Cu o hotarare demna de lauda hotaresc sa-mi ingrijesc coardele vocale si in timp ce-mi pregatesc serenada nocturna a cuvintelor mele, imi asez cu grija ochelarii pe nas.

In timp ce ne bem ultimele inghitituri de cafea, ma scufund in tacere imbinand in sinea mea maiestria povestitorului Andersen cu spiritul clar al lui Kirerkegaard:

"Ochelarii ascund multe lucruri - chiar o lacrima in ochi" ...